TORAH TAVLIN IS ALSO AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES, STORIES.ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. ORSENDANEMAILTO

שבת קודש פרשת תצוה – זכור – ח' אדר תשפ"ה Shabbos Parshas Tetzaveh - Parshas Zachor - March 8, 2025

ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת ... (כח-ב) - כל אשר תמצא ידך לעשות בכוחך עשה

7רשה זו ופרשה שלפניה מדברים על עניני המשכן וצרכיו, בפרשה הקודמת היה זמדובר על עניז הקמת המשכז עצמו ועשיית כליו. ובפרשתינו העיקרי הוא בגדי הונה, והכשרת הכהנים לעבודת המקדש. רואים אנו בשני פרשיות אלו, שעניני: המשכן מורכבים היו מכמה וכמה סוגי דברים. מקצתן היו יותר חשובין ומקצתן פחות. צורר הקמת המשכז היה צורר בזהב וכסף ונחושת. ועצי שיטים. ולצורר היריעות הוצרכו לתכלת וארגמן ותולעת שני. וכן לצורך בגדי כהונה היה צורך בתכלת וארגמז ותולעת שני. מלבד הזהב והאבנים השונים. ורק בצירוף אלו הדברים נתקדש ומשכז. והותרו הכהנים בעבודתם, אר אילו היה חסר פרט כל שהוא מאלו הדברים זנקובים בפרשיות אלו. לא היה המשכז קרוי משכז. ועדייז לא היתה השכינה שורה בו. להורות הוא בא, כי כל אחד מישראל באשר הוא שם חביב מאד לפני בוראו, הן אם כה להתעלות ברום המדרגות. והן אם הוא עומד במדרגה נמוכה. כי המשכן מורה על חינת כללות ישראל. ולכר נעשית מכמה מינים. להורות כי גם בישראל ישנם כמה: בחינות ומדרגות. ואף זה שאינו בתכלית השלימות מכל מקום הוא חלק מהכלל. חביב וחשוב הוא לפני השי"ת, ומבלעדו יש איזה חסרוז בכללות הקומה הישראלית.

וכעין ששמעתי **מאבי מורי הגאון זצוק"ל**, שאמר שבזהב וכסף ונחושת נרמזים ג' בחינות בנותני צדקה. כי זה"ב הוא ר"ת ז'ה ה'נותו ב'ו. דהיינו שבעודו בריא חפץ הוא לקיים מצות צדקה לשם השי"ת, והיא המובחר שבמעלות. אך יש אשר בעודו בבריאותו השלימה, בשעה שאינו בצרה אינו חפץ לפזר מעותיו לצדקה, אר אם הוא מצוי בעת צרה. כשיסורים תוקפים אותו, ומתחיל לדרוש ברופאים. והללו מודיעים

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד ... (כז-כ) - בענין האופן להצליח בעבודת ה'

תנה פרשת תצוה מתחיל עם עבודת המנורה, והוא שצונו הקב"ה על הדלקת זמנורה. וכבר עמדו כל המפרשים על זה. מדוע נאמר דוקא כאז פרשת המנורה. זפרשת תרומה התורה הקדושה צונו על בנין המשכן וכלי המשכן, ופרשת תצוה התורה הקדושה צונו על עשיית הבגדי כהונה. וא״כ. צריר ביאור טובא. מדוע דוקא כאן, הוא המקום לציוי הדלקת המנורה - באמצע ב' פרשיות אלו. והמפרשים תי' קו' זו כמה וכמה אנפי, אמנם נראה לנע"ד לבאר באופן אחר בעזהי"ת.

דהנה במשר עבודת בניז המשכז. יכול האדם לבא לידי טעות בהכרה מהו עיקר ותכלית בעבודה זו. שהמשכז היה בניז נאה במאוד מאוד. והיו בו. כמה וכמה דברים קרים וחשובים עד מאוד. וכן בכל בגדי כהונה, הבגדים היו חשובים ויקרים במאוד מאוד. ויכול לטעות. ולא יבין מהו התכלית בכל אלו דברים. דכיון שהם נאים מאוד. סתכל אך ורק במהותם - ולא בתכליתם. ולא יכיר שהתכלית בכל אלו הם, אר ורק כדי שתשרה השכינה בינינו. ועל זה, דוקא כאן באמצע בנין המשכן וכליו, ובגדי נהונה. נתנה התורה הקדושה פרשת המנורה שבא להתעורר על התכלית בכל אלו.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Chodesh Adar and the Yom Toy of Purim (2)

Matanos L'evvonim: Nature of the Mitzvah. The Ritva and **Levush** (2) say that the *mitzyah* of *Matanos l'evyonim* is not just a mitzyah of giving on Purim, but rather a mitzyah of bringing joy to the recipient. The *Levush* even adds the words. "Joy on *Purim*." Thus, we see that the thrust of this *mitzvah* is not so much the act of the giver but rather the joy of the receiver. This means that the laws of the *mitzvah* might not be identical to the regular laws of charity. The following halachos give an understanding of the *mitzvah*.

1) The **Mishna Berura** (3) writes that what is given should be fit to benefit a person on the very day of *Purim*, whether it is food or money. Today we have a service called, "Donors Fund" where one can give out prefilled checks which saves the trouble of writing out checks, lost receipts, sloppy accounting, and also minimizes the chances of fraud. However, the recipient still has to submit the prefilled checks till all is checked out and recorded transaction. One should not rely on this to fulfill the *mitzvah*.

One could use it for extra giving after having fulfilled the mitzvah. This year, Purim is on Friday and one might live in a place where third-party checks are not taken by stores, and there is no usage for the check till Monday.

מאת הגאון מויד הדב בדוך הודטפלד טלוטיא, ראט מולל עטרת חוים בדוך, קליבלנד הייטט

2) Ray Elvashiy zt" (4) says that even the words of the M.B. that food or money suffices, might not hold true nowadays. In the olden days, a poor person would get joy from a donation of food. Nowadays, B'ezras Hashem, food is often not a problem in the house and money is the only thing that brings people joy, even when it might come in handy enough to deem it *tzedakah*.

3) The Mishna (Avos 3:15) regarding tzedakah tells us that everything is judged according to the amount of action. The Rambam (5) explains that it is better to give ten donations of \$10, than one donation of \$100. The reason is because that way, the many acts of generosity work more on the character refinement of the giver, more than one big donation. This is true by regular *tzedaka*, but in a situation where \$10 hardly and only then he gets his money, and possibly loses 2% on the brings any joy to the recipient, it might be better to give two donations of fifty dollars.

כיז הריחיים – תבליז מדף היומי – סנהדריז עח:

בתבח לדדוג את וה והדיג את וה". The *Mishnah* states: If one intended to kill an animal, but accidentally killed a man, he is מתבח לדדוג את וה man is intending to kill an animal and someone warns him and says don't try to kill this animal because there is a man standing next to it and you might miss and kill the man. Even if the shooter says I understand what you are saying and shoots at the animal anyway, if he misses and kills the man, he is פטור. The reason is because this warning is considered a התראת ספקה. The Mishnah continues, if a man had כונה to hit someone on his hip (על מתנמי) and it was not strong enough to kill him had it landed on his hip, but the blow accidentally landed on the person's heart, where it is strong enough to kill him and it actually killed him, he is פנירכ. Similarly, if one was aiming for the heart with a strong blow that if landed there would kill him, but he missed and hit him on the hip, which shouldn't have killed him, but it did, he is also אפטרים. Rashi explains, the rule is that 2 things are needed to make one הייב, 1) One must have מנה to kill and deliver a deathblow. 2) It must land as a deathblow. רבני arques with the הבני and savs not only is one ראובר if he meant to kill an animal but killed a human, but even if one had בעור to kill מאובר and accidentally killed a human, but even if one had ראובר had accidentally killed a human. but even if one had בעור אובר and accidentally killed a human. . פילוני He leams this from "וארב לו וקום עליו". The extra word "מארב לו וקום עליו" (ambush) teaches us, for a חייב to be חייב to be פילוני and he must actually kill פטור, his intended victim. Otherwise, he is פטור arque and say in this case the פלוני, his intended victim. Otherwise, he is משר arque and say in this case the מילובים. Rashi הייב and באסוא התראת סיכה explains this is not a problem of התראת סיכה. Because when the שמעור warn him not to shoot because אמעור and איבו 2 vidden are both standing there and you will ultimately hit one of them, this is called התראת נדאי, because ultimately the warning was regarding killing a Yid, and . פטור Stings a יחלקיה brings a היה והרג את זה in this detail that הישמעון hat holds like ווא שמעון יוחל את זה, והרג את זה in this detail that הישמעון

The Mishnah ב"ק מד. I states: If a שור intended to kill another שור but accidentally killed a man, he is ב"ק מד. I states: וב"ק מד. The Mishnah ב"ק מד. I states: וב"ק מד. I states: I sta Gemara is בדייק. that only in this case is the שור פטור. However, if the שור שור שור א that only in this case is the שור פטור. ". the Gemara says we see this is not like שיטת ר' שמעון that holds the פטור שור. the Gemara explains the סברא he רוצר is becauseof the limud: "כמיתת בעלים כך מיתת השור". So, just like in this case if the owner was the רוצח he would be פטור so too. when his שנר also משנה the animal is also פטור. The משנה paskens like this משנה that if the פטור also פטור here doesn't hold like רמב"ם here doesn't hold like ר'. שמעוו and not like חייב סקילה. he is את זה והרג את זה והרג את זה Gemara in טנהדרץ he paskens like פטור that you are פטור he answers [מיקץ פ"א יד'] that in essence, the Mishnah in בבא קמא does hold of שיטת ר' שמעוו (את זה פטור", אדם that by an שיטת ר' שמעוו (הרוג את זה והרג את זה פטור", אדם that by an שיטת ר' שמעוו (מיתכון להרוג את זה והרג את זה פטור", אדם that by an שיטת ר' שמעוו that's why in this case, the חייב סקילה. הוא היה אומר

R' Yaakov Tzvi Mecklenburg zt"l (Haksav V'Hakabbala) would say:

'ועשית חשו משפט" - The letters of the word 'חשר' are the reverse of the word 'נחש', from the root meaning sorcery or divination. Sorcery is the harnessing and utilization of spiritually impure forces to discern the future. By contrast, the breastplate of judgment, with its *Urim V'Tumim*, clarified the unknown through the power of holiness."

A Wise Man would say: "For a person to have what you have never had, you have to do what you have never done."

To place an ad or to dedicate in your city for a simcha, yahrzeit or any reason, please send an email to:Torahtavlin@vahoo.com

That תפילה Brings ... Be M'Kabel to Protect It! 855.400.5164 / Text 323.376.7607 / kvodshomavim.org

L'zecherNishmasAviMori, HaRav Meir Shraga Ben Rav Eliyahu Zywica z 1, 5 Adar. Yossie & Chava Krieger

BE HAPPY With the Special Relationship

לו שהוא נתון בסכנה, אז מתעורר בו הרצון לפזר מעותיו, וזהו בחינת כס״ף, שהוא ר"ת כשיש ס'כנה פ'זר. אר ישנם כאלו אשר גם כשמגיעים למצב של סכנה. בכל זאת. בעודו בחיים אינו רוצה לפזר מעותיו, אך בכל זאת רוצה הוא שלאחר מותו, כשכבר לא יצטרך לזה, יחלקו אותו לצדקה, והיא בחינת נחש"ת, שהוא ר"ת ח'ולה ש'אמר ת'נו נ'ותנים. ומשלושה בחינות אלו הורכב המשכז. להורות כי אף אלו שהם במדרגה שפלה. בכל זאת מצד מהותו הישראלי חביב וחשוב הוא לפני השי"ת.

דבר זה הוא חיזוק גדול לכל אשר בשם ישראל יכונה, לפעמים בא היצר אל האדם. ומפתה אתו לאיזה דבר. ואף שעצם הדבר אינו עבירה. בכל זאת יודע האדם כי על ידי ביצוע הדבר יצטרר למעט בעבודת בוראו. בכמות או באיכות. והיצר טועז לעומתו כי כליל המעלות הרי לא תהיה לעולם. ואם כן מה בכר שתגרע מעבודתך? אר על האדם מוטל לענות לו כאיולתו. כי באותה בחינה שביכולתי לעבוד את בוראי. בזה הבחינה רצוי אני לפניו. איז הוא דורש ממני יותר ממה שביכולתי. ובזה המדרגה אני חשוב לפניו כאותו צדיק שזוכה לעבוד אותו לפי מדרתו הרמה. כי בסופו של דבר שווים אנו. הוא טובד בוראו כפי יכולתו. וגם אני עובד את בוראי כפי יכולתי. אך אם אשמע לך, ואני אגרום לעצמי דבר שיעכב אותי ממה שביכולתי לעת עתה. אז אכז אפחית ערכי באמת. כי אני בעצמי יגרום המניעה לכר. שאיז אני עובד את בוראי כפי כוחי האמיתי.

ואפשר שלכך עשו את הארון מעצי שיטים וציפו אותו מבית ומחוץ בזהב. כדי להורות לאדם. כי על אף היותר בבחינת עץ בעלמא. בכל זאת אם אכז מתאמץ אתה לעשות מה שבכוחך, הנך שוה לזה שהוא בבחינת זהב. אינר רק קרוב לזה שהוא בחי' זהב, אלא ממש כמותו, ולכך הנך נתון ממש בין הזהב. יעזור השי״ת שנזכה לעבוד את השי״ת מתוך גדלות והרחבת הדעת.

דהנה אחז״ל (מנחות פג. ב): ״צו את בני ישראל ויקחו אליר שמז זית זר. א״ר שמואל בר נחמני: אליר - ולא לי. לא לאורה אני צריר... מחוץ לפרכת העדות באהל מועד - עדות הוא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל. ואם תאמר: לאורה אני צריך, והלא כל ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו! אלא עדות הוא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל. מאי עדותה? אמר רבא: זה נר מערבי שנותנין בה שמן כנגד חברותיה, וממנה היה מדליק ובה היה מסיים". ע"כ. הרי המנורה היה עדות שהשכינה שרויה בישראל. וא"כ. אפשר דיש לומר. דמטעם זה דוקא כאן באמצע בנין המשכן בא התורה הק' ומעורר שזהו התכלית באמיתי בכל עבודת המשכז וכליו. ולא לטעות ולומר שיש חשיבות רק לעצם מהותם של הבגדים והבניז. אלא הכל הוא לתכלית אחת - כדי שתשרה השכינה בינינו.

ויש ללמוד מכאו שפעמים אדם עובד באיזה עובדה שהיא. ואפשר שלא יכיר מהו תכלית האמיתי. ונבאר במשל: כגון העוסק ועושה משתה גדול עבור שמחת בר מצוה של בנו. ובאותו עסק, אפשר שימשך רק אחר הדברים שהוא עוסק בהם. וישכח התכלית האמיתי. שיעסוק בהכנת המאכלים. הפרחים. והמשקים וכדומה. ולא יתבונן על זה שבא בנו לקבל עול תורה ומצות. ולא יתן לבנו החשיבות שהוא בא בעול התורה ומצות. ועל זה מלדמנו התורה הקרושה. שבאמצע העסק. אפילו בדברים שבקדושה. צריד להתבונז על כוונת הדברים ויכיד מהו התכלית האמיתי.

לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלח מנות איש לרעהו ומתנות לאבינים ... (מגילת אסתר מ-כב)

The amazing story of **R' Michoel Ber Weissmandel** zt" and the way he survived World War II is truly inspiring. When the war broke out, he quickly realized the horrific extent of Germany's plans for his Jewish brethren. His creativity and understanding of human nature, though, told him there was a way to at least delay the menace; the Nazis could be bribed. With supreme daring and ingenuity, he and a small "Working Group" managed to hold off the deportation of Slovakian Jews for almost two years, from 1942 till 1944. This created a window of opportunity through which thousands of Slovakians escaped. During that time he worked to save individuals and whole communities with every fiber of his being, communicated with the Nazi beasts themselves, the Allied powers, the Zionist groups, and international Jewish agencies.

Tragically, a lack of funds and apathy from overseas, along with assimilated Jews' distrust of "ultra-Orthodox" rabbis, conspired to thwart his plans. Nevertheless, thousands of Jews escaped certain murder through his assistance. However, as a well-known presence and guardian of Slovakian Jewry, he was also a prime target of the Nazis. He was able to evade capture for some time but eventually the Nazi sadist in charge of Slovakian deportations, Alois Brunner ym"s, made it his prime goal of capturing the renowned Rabbi Weissmandel, and before long, he was caught and placed on a cattle car to Auschwitz.

But R' Michoel Ber came prepared and snuck a small saw with him which he used to cut through the wooden boards of the train doors. When he opened up a hole large enough for a person to fit through, he begged his family and the other Jews on the train to jump out. But they were petrified at the thought of hurtling from a speeding train and in the end, only R' Michoel Ber jumped off and saved himself. He was sure that his wife and children would see his example and follow him but when he realized that they were not coming, his heart was torn as under and he never fully recovered from the pain of their loss.

Through his networks, he had been made aware of a secret bunker set up for Slovakian Jews by a kind Slovakian gentile who allowed Jews to stay there protected from the authorities. By the time R' Michoel Ber reached the confines of the bunker, seventeen Jews, including the holy personage of the Stropkover Rebbe, R' Menachem Mendel Halberstam zt''l, were already living there. It was said that when the *Rebbe* came to the bunker and asked to be let in, the people there would only do so if he blessed them and "guaranteed" that they would all survive. He did so and not one person from the bunker was lost!

Life in the bunker was menial and at times interminable. The men used their time to learn *Torah*, and the women took care of the cooking and laundry. The kind Slovak provided them with food and raw goods, and tried to acquire whatever they requested of him. It was not and stuffy inside and there was very little to do in the bunker.

Among the group residing in the bunker were a number of teenaged girls, and one day, R' Michoel Ber noticed that some of the young girls were hiding some inappropriate reading material which they surreptitiously looked at throughout the day, Apparently, they had asked the Slovak gentile to procure them some reading material to while away the long hours of boredom and he had brought them whatever he found. How was he to know what was appropriate and what was not?

As the weather began to moderate, the holiday of *Purim* arrived and the Jews inside the bunker were determined to keep the spirit of the holiday and the *mitzyos*, as best as they were able. There was one single cube of sugar in the bunker and every one took turns passing it to the next person. In this way, they fulfilled the *mitzvah* of *Mishloach Manos*.

Suddenly, R' Michoel Ber thought of an idea. Turning to the girls, he said, "We have given each other a 'gift' with this cube and done our best to fulfill the mitzyah of Mishloach Manos. Now let us give Mishloach Manos to the One Above, Hakadosh Boruch Hu. Let us offer Him a gift as well. If we were to get rid of these books and papers which a Jewish daughter has no business reading anyway, surely *Hashem* will look favorably on this 'present' that we are presenting to Him. Maybe this merit will see us all through to the end of this bitter war." The girls agreed and the books were tossed.

הלוא אם קמן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה ... (שמאל א' מו-יו)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY MITCHES UT THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALLED HISTORIAN TO THE WEEKLY TO TH

allowed a few cattle to live despite Shmuel HaNavi's clear instructions from *Hashem* to wipe out the tyrannical nation entirely. After a brief discussion Shmuel said to Shaul, "You may look small to yourself, but you are the head of the nation of Israel... Why did you disobey Hashem?"

The question is what does one have to do with the other? Surely, even if Shaul had not seen himself as small, he would have no excuse not to heed the word of *Hashem*?

The Dinover Ray, R' Tzvi Elimelech Shapira zt"l explains that while humility is a positive trait, it often makes a person doubt himself resulting in him seeking out council

The Haftorah of Parshas Zachor details Shaul from someone seemingly higher than himself. Although HaMelech's blunder in his war with Amalek and how he Shaul HaMelech was a model of humility, he still possessed the capability to make clear decisions - as was the case with allowing the Amaleki sheep to be left alive. He determined on his own that while the Amaleki people were deserving of extermination, the animals probably did nothing wrong and could be left alive. As such, he did not heed the council of Shmuel HaNavi, and he did not listen to the word of Hashem.

This explains why Shmuel started by saving that although Shaul may possess humility and may be small in his own eyes, he must remember that he is the King of Israel, and he must adhere to Hashem's word and not make unilateral decisions on whether to listen to the Almighty or not

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

Each one of the stones on the Choshen corresponds to a different Shevet. Thus, "ישפה" was Binyamin's stone. The Medrash explains that "ישפה" is comprised of two words, "יש פה" - there is a mouth. This alludes to the fact that Rachel. Binyamin's mother, didn't disclose to *Yaakov Avinu* that Leah was being offered in her stead.

Binyamin too, didn't reveal to his father, Yosef's whereabouts. It was therefore appropriate that this stone should allude to that legacy. This trait seems to have been hereditary. The Gemara (Megillah 13b) says, יביכות צניעות שהיתה בה ברחל, זכתה "וצאה ממנה שאול ... זכה ויצאת ממנו אסתר." This ability to keep a secret, which the *Gemara* refers to as *tznius*, was a *middah* exemplified by Rochel, Binyamin, Shaul, and Esther Hamalka.

The question is why was this stone called "ישפה"? The trait of oratory discretion should have been called "אַץ פַה", no mouth. Answers the **Chiddushei Harim** zt"l, if people speak impulsively, with little or no control over what escapes their lips, and later regrets it, that shows that they do not own that mouth. True possession is the ability to exercise total control and not utter a solitary peep, even when one has plenty to say. Hence it was called "יש פה", as they exhibited total ownership of their mouths, knowing when and how to use it ... and more importantly, when not to.

The posuk in Tehillim (לח,יד) says, "זאני כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיז". Why does the posuk begin in first person - I and continue in third person - his mouth? Perhaps this teaches us a method to help control what we say. If we view our mouth as not belonging to us, but rather as a vehicle to serve our Creator, it will be that much easier to remain silent. And as Chazal teach us, "וכל רגע ורגע שהאדם חוסם את פיו, זוכה בשבילו לאור הגנוז שאין מלאך וברי' יכולים לשער".

May we all be zocheh to bask in the אור הענו of HaKadosh Baruch Hu

משל למה הדבר דומה

ועשית מעיל ... פעמון זהב ורמון ... (כח-לא לה)

משל: A story is told about a fellow who approached the holy **Chofetz Chaim** *zt"l*, with a request to purchase all of his seforim - except one, his magnum opus Sefer Chofetz Chaim. "I don't want that one," the man explained, "because it talks about guarding your mouth, and for me it's too hard to control myself, so I think I'll pass on that sefer."

When the *Chofetz Chaim* heard this, he responded with the following account: When I was preparing to write this sefer, I asked the Gadol Hador, R' Yisroel Salanter zt"l, whether it was perhaps better not to write it, since Chazal them of the severity of the sin, I'll prevent them from *lashon hara*, a sin of epic proportions!

intentionally transgressing it.

R' Yisroel responded, "It's worth writing the entire sefer Chofetz Chaim if even one person will speak lashon hara with a *krechtz*, a sigh. The value of that one *krechtz* is so great that it's worth writing the entire *sefer* so that even if someone will speak *lashon hara*, at least he'll do it with a sigh!"

נמטל: Chazal say the meil and it's noise-making paraphernalia, the pomegranates and bells, atone for *lashon* hara, a noisemaking sin. The Chofetz Chaim explains, based a Gemara (Sanhedrin 99b), that the noisy bells represent the times a person should make noise - learning *Torah*, whereas the pomegranates that don't make noise, represent all other teach us that everyone transgresses the prohibition of avak times - when a person ought to keep his mouth shut lest he lashon hara, and we know it's better to be a shogeg, a say the wrong things. As brought earlier, Chazal say most mistaken sinner, than a maizid, a rebel. By not informing people, when they open their mouth, end up saying avak

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד ... (בו-ב) INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

The *Torah* tells us that oil must be pressed from olives for the purpose of lighting the *Menorah*. However, *Chazal* expound on the above *posuk - "כת*תו עצמכם על דברי תורה" - the only way one can access the *Maor HaTorah*, the eternal light contained in the words of the Torah, is through Yegias HaTorah, by pressing and exerting oneself in his learning. To illustrate this, the Ohr **HaChayim HaKadosh** brings in the name of the *Zohar*, that the first three exiles were redeemed in the merit of the *Avos*. Avraham, Yitzchak and Yaakov respectively, whereas our current and final exile will be redeemed in the merit of Moshe Rabbeinu. And he writes that it is for this reason that the final galus has gone on for so long; as long as Moshe, the teacher of Torah to Klal Yisrael, sees that the Jewish people are not exerting themselves in their learning enough, that it's not כתית למאור that there is a lack of כתתו עצמכם על דברי תורה - he is not interested in the Geulah! Haflah V'feleh! It goes that far!

This is one of the big lessons of Purim - "קימו מה שקבלו כבר". For as the Medrash Tanchuma explains, although at Har Sinai the Jewish people accepted *Torah Shebiksav*, they were afraid to accept *Torah Shebal Peh*, due to the sweat and toil that they would have to invest in plumbing its depths. But after witnessing their miraculous salvation on the wonderful Yom Tov of *Purim*, the Jewish people recommitted themselves to *Torah* and fully accepted that *cheilek* of *Limud HaTorah* as well.

This is a bit of a personal question, but how long has it been since we really worked hard and "hureved" over a sugya like we did in yeshivah, breaking our heads over the Gemara and going through it b'iyun? Yes, without an Artscroll or Mesivta Gemara, or Reid Bites! Morai V'rabbosai, let's rise to the call of the hour, the ikvasa d'Meshichah, and rededicate ourselves to ameilus baTorah - whether to add an iyun seder with a chavrusa, or to learn carefully and with more clarity whatever limud we are learning now - so that our beloved *Moshe Rabbeinu* will finally be happy to declare: NOW is the time for the *Geulah!*